

Ta Thu Thâu

Mot förräderiets folkfront

Denna berömda artikel publicerades i den vietnamesiska veckotidskriften *La Lutte* (Kampen) 13 maj 1937.¹ Publiceringen ledde bl a till att artikelförfattaren, trotskisten Ta Thu Thâu, dömdes till två års fängelse av den franska kolonialmakten. Den linje som Ta Thu Thâu stod för fick dock stort gehör bland vietnameserna, vilket bl a yttrade sig att trotskisterna 1939 fick 80% av rösterna i valet till kolonialrådet i Kochinkina (södra delen av Vietnam).

Artikeln har även förekommit som slagträ i Sverige, eftersom den togs upp i tidskriften *Trotskismen, fronterna och vietnamrörelsen* (1970)²

Jag svär att jag inte har någon lust att diskutera med kamrat Hong Qui Vit.³ Kan man verkligen ha en meningsfull diskussion med någon som, efter att ha fyllt sida efter sida, kommer och säger till dig ”Jag är inte färdig än” och sedan varnar dig att ”om han till att börja med ännu inte motbevisat dina ogrundade anklagelser mot folkfronterna i Frankrike och Spanien, så är det inte för att han saknar argument utan för att det inte finns plats för dem...”

Varför dessa undanflykter?

Och efter att ha läst kamrat Vits artikel, frågar jag mig själv om jag verkligen måste svara på den. Ingen av de idéer som han kritiserar i detalj har något med mig att göra. Min stackars Don Quixote ger sig på väderkvarnar.⁴

Mångsidiga aktiviteter

Vad är det som får Hong Qui Vit att med rent samvete säga att ”Thâu vill inte att proletariatet ska ha mångsidiga aktiviteter”?

Vad betyder då följande uttryck från Lenin som jag nämnde i mitt andra svar till Ninh: ”Socialdemokratin måste alltid och oavbrutet utvidga arbetarrörelsens aktivitet på det moderna samhällets alla sociala och politiska livets alla områden.”⁵

Jag varnade helt enkelt kamraterna för de andra mångsidiga aktiviteter som endast går ut på klassarbete och kapitulation inför andra klassers ideologier och perspektiv, småbourgeoisin och huvudsakligen borgarklassen.

Vit försäkrar mig att ”ingen av Tredje internationalens 76 sektioner drömmer om att förneka klasskampens principer”.

Detta är endast ett påstående. Men jag har bevis, och läsaren måste ha tålamod med mig för mina otaliga citat från *L'Humanité*, det officiella organet för Tredje internationalens viktigaste

¹ Tidningen *La Lutte* startades våren 1933 ungefär samtidigt med en politisk valfront med samma namn, där stalinister och trotskister samarbetade under flera år och fick stora valframgångar. För mer om *La Lutte* och utvecklingen i Indokina under denna period, se [Trotskism och stalinism i Indokina](#) av Stig Eriksson, [Historien om Vietnams trotskister](#) av Laurence Coates samt [La Lutte och de vietnamesiska trotskisterna](#) av Daniel Hémerly.

² Se [Debatten om "Trotskismen, fronterna och vietnamrörelsen"](#), i synnerhet avsnittet om Vietnam i Kaj Håkansson's ”Stalinismen, fronterna och vietnamrörelsen”, som återfinns på sid. 47-50. Artikeln om ”förräderiets Folkfront” nämns på sid. 7, 49 och 88.

³ Hong Qui Vit var pseudonym för Ha Huy Tap.

⁴ Don Quixote de la Mancha är hjälten i romanen med samma namn skriven av Miguel Servantes Saavedra. Den är ett porträtt över en riddare som ger sig ut på jakt efter äventyr och attackerar väderkvarnar i tron att de är jättar.

⁵ Se Lenin, [Vad bör göras?](#)

sektion, den franska sektionen. Under en rubrik som ”president Sarraut”⁶ inte skulle ogilla, ”Republikansk legalitet måste respekteras i Algeriet”, uppmanar *L’Humanité* den 26 mars 1937 regeringen att arrestera Abbé Lambert⁷ och avslutar med att säga ”att det skulle gynna lugn och ordning i Algeriet genom att respektera lagarna. Det skulle också gynna fred bland fransmännen och freden utomlands...”

Är inte lagen och ordningen i Algeriet kapitalistisk?

Accepterar anhängarna av ”fred bland fransmännen” och ”freden utomlands” under det kapitalistiska systemet fortfarande klasskampens verklighet och vill de fortfarande störta sina ”borgerliga landsmän”?

I samma nummer, den 23 mars 1937, skriver *L’Humanité*, efter att ha gratulerat sig själv till det faktum att det i *Action populaire*, veckotidskrift för den marockanska aktionskommittén som *trots allt upplöstes*, ”fanns artiklar som var för nära samarbete mellan det marockanska folket och Frankrike, och som lovordade den franska representanten general Noguès”.⁸ *L’Humanité* avslutar artikeln, ”Förbud mot marockanska aktiviteter”, på följande sätt:

Det finns två alternativ. Det första är att detta parti besvärar några av de som gör stora vinster på det marockanska folkets misär. I detta fall är ett förbud mot det en ännu mer beklaglig skandal, eftersom exploatörerna gynnas av en extraordinär frihet i Marocko.

Det andra är att marockanernas aktivitet hotar den franska säkerheten genom att vara knuten till fascismen utomlands. Då borde detta sägas för att skingra allt missförstånd och allt bråk.

Med andra ord, om ”marockanernas aktivitet” hotar den franska säkerheten, så är den franska sektionen av Kommunistiska internationalen för att den förbjuds.

Det fanns en tid då den franska sektionen av Kommunistiska internationalen ”åtalades för att ha konspirerat mot fransk säkerhet!!”⁹

Kamrat Vit kan säga vad han vill om dessa utdrag. Jag är övertygad om att vi inte längre kan återfinna *L’Humanité* från 1926, där långt fler protester gjordes och många fler exempel gavs på orättfärdigheter som begåtts i kolonierna.

Den 27 mars 1937 publicerade *L’Humanité* vilka månadslöner de franska marskalkerna, generalerna, guvernörerna, ambassadörerna, riksåklagarna i hovrätterna och högsta domstolen har, och därefter lönerna för brevbärare, poliser, fyrvaktare osv. ... *L’Humanité* betonade de enorma skillnaderna mellan de olika lönerna och krävde en ökning av de lägsta lönerna, men kände sig tvingade att göra denna reservation: ”utan att behöva slå mot de ersättningar som utgår till viktiga yrken”. Det säger sig självt att enligt denna artikel är de viktiga yrkena marskalkernas och guvernörernas osv.

Ska ett parti som fortfarande vill störta borgarklassens stat bry sig om höga tjänstemäns välvilja?

⁶ Albert Sarraut (1872-1962), medlem i partiet Gauche démocratique (vänsterdemokraterna) radikalpartiet. 1920-24 fransk kolonialminister och under 1930-talet ministerposter i många franska regeringar ända fram till 1940 (inklusive folkfrontsregeringen). Vid två tillfällen var han premiärminister (1933 och 1936).

⁷ Abbé Lambert var en demagogisk fransk präst som blev borgmästare i Oran genom att uppmuntra marockansk nationalism. *Red*

⁸ När folkfrontsregeringen utnämnde general Henn Noguès till generalguvernör över det franska protektoratet Marocko (1936-43) ökade förhoppningarna hos de marockanska nationalisterna. Men när en demonstration i Meknes i september 1937 beskötts av regeringstrupper utbröt ett uppror som ledde till döda och sårade bland lokalbefolkningen och till att de nationalistiska ledarna tvingades i exil.

⁹ Loriot och Souvarine ställdes inför rätta för komplott 1921 och många av de unga i det franska kommunistpartiet greps återigen 1923 för agitation mot den franska ockupationen av Ruhr.

Det går inte längre att hitta ordet ”klasskamp” i *L'Humanité*. Det är inte längre möjligt att hitta perspektiv på den socialistiska revolutionen i den. Det handlar mer om ”republikansk anda”, ”respekt för lagen” och fred mellan fransmän. Kamrat Vit, hur förklarar du detta förändrade tonfall och denna förändrade målsättning i det officiella organet för Kommunistiska internationalens franska sektion?

Ta en titt på folkfronten, ett block av klasser där [den borgerliga – öa] radikalismens vatten fullständigt har släckt kommunismens och proletariatets låga.

Alltså! Jag vill inte ha denna folkfront och mina vänner vill heller inte ha den.

Vi skulle inte vilja ha denna folkfront för allt i världen. Vi föredrar att ta risken att bli behandlade som fascismens agenter. För detta är vad vi läser i *L'Humanité* den 9 april 1937:

Utan att låta sig dras med av den demagogi som de personer som, genom sina överdrifter, spelar de fascistiska imperialisternas spel i Indokina, ställer våra kamrater Tao och Mai återigen upp i lokalvalet i Saigon för att, med sin status som representanter, hjälpa till att förverkliga folkfrontens stora uppgift till det indokinesiska folkets fördel.

Så idag spelar vi de fascistiska imperialisternas spel: i morgon kanske vi kommer att vara fascismens agenter!

Kamrat Vit, tror du inte att det räcker med att sådana som Bui Quang Chieus, Tran Van Khas¹⁰ och Neumanns anklagar oss för överdrifter och behandlar oss som demagoger?

Måste de som är tvungna att stödja dig stämma in i samma kör som våra värsta fiender?

Och hur är det med dig själv Vit? Agerar du i god tro när du, när det gäller mig talar om ”vänsteristiska”, ”rent revolutionära” paroller?

Blanda inte ihop *paroller* med *perspektiv*.

Har inte jag kämpat för små krav som skulle förbättra arbetarnas, böndernas och daglönarnas eländiga belägenhet en aning?

Är det en rent revolutionärt vänsteristisk paroll att berätta sanningen om folkfronten för de indokinesiska massorna, sanningen om folkfronten som förhindrar alla massaktioner och som förbjöd den indokinesiska kongressen?

Du talar om raffinerad taktik, men jag är rädd att det handlar om en mjuk ryggrad.

Återigen: vi kämpar för viktiga reformer och för att neutralisera de reaktionära krafterna. Vi använder oss av enkla lättbegripliga paroller, som är nära knutna till massornas omedelbara behov. För detta behöver man inte buga inför bödlarna, även om de kommer från folkfronten.

Man behöver inte bilda ett block med de som vacklar, de som vill hålla oss tillbaka. Det räcker att träffa *överenskommelser* med alla demokratiska och progressiva element.

Jag har aldrig anklagat strejkrörelsens kommunistiska anhängare för att vara ”nykonstitutionalist”. Det var klassarbetet jag angrep. Jag beklagar att jag måste säga att du på den punkten ljuger förskräckligt, kamrat Vit.

Inte heller kan Lenin, som aldrig svansade efter kadeterna¹¹, någonsin ha varit en ”konstitutionell demokrat”, som du påstod att jag har sagt. Du blandar bort korten, och på ett riktigt dåligt sätt!

¹⁰ Tran Van Kha var medlem av det koloniala rådet och ledare för den ”unga” tendensen i konstitutionella partiet.

¹¹ Det konstitutionella partiet (KD, kadeter) var ett borgerligt liberalt parti som bildades 1905. Under ledning av Paul Miljukov motsatte det sig den ryska revolutionen 1917.

Ingen isolering för proletariatet

Här har vi en klassisk bekännelse. Kamrat Vit underordnar gärna perspektiven på en proletär revolution under demokratiska abstraktioner. Jag diskuterar inte den indokinesiska revolutionens karaktär. Jag säger att den antingen kommer att vara proletär eller så kommer den inte att ske alls. Vit står fast vid att den kommer att vara borgerligt demokratisk.

Men jag talade om perspektiven för den proletära revolutionen i alla länder och då speciellt Frankrike, där demokratiska abstraktioner idag besegrar de socialistiska perspektiven.

Jag talade om arbetarpartiets utveckling och om arbetarklassens aktivitet.

Och med *arbetarklassens aktivitet* menade jag både *intern* och *extern aktivitet*. Jag utslöt endast Folkfrontens klassamarbete.

Arbetarklassens externa aktivitet har inget gemensamt med den ”farliga teorin om självaktivitet och spontanism”.

Vit fruktar att ”andra sociala skikt” inte organiserar sig själva eller kanske organiseras av de borgerliga partierna. Jag är också rädd för detta. Men Vit ser inte vad guvernör Pages ser allt för klart. Innan det nyligen godkända Indokinesiska demokratiska partiet bildades, så påverkades de andra sociala skikten (möjligen med undantag för de i toppen) endast av inflytandet från den proletära ideologin. Denna för oss fördelaktiga situationen har långtifrån upphört. Det demokratiska partiet började väldigt dåligt, och inledde med att hämta sina order från guvernörens kabinett och innehöll många misstänkta element, och det har inget grepp över medelklassen. Fältet är fortfarande öppet för oss både ur propagandistisk och organisatorisk synpunkt. Varför bilda ett block med ledare utan massor när det är möjligt med enighet underifrån?

De exempel som Vit åberopar vänder sig emot honom. Bolsjevikpartiet kunde övertyga bönderna och medelklasserna genom att kämpa mot deras ledare och genom att vägra delta i någon folkfront. Det tyska proletariatets nederlag skedde på grund av att kommunistpartiet vägrade att delta ens i en enhetsfront med socialdemokratin.

Ingen revolution utan massorna

Kamrat Vit bevisar att han inte förstår innebörden av ordet massor. Vi har de arbetande massorna. Man måste vinna över dem. Vi har bondemassorna. Man måste vinna över dem. Och vi har medelklasserna som man måste vinna över till revolutionen genom att frigöra dem från deras kontrarevolutionära ledare.

”Massorna” betyder inte hela landet, inklusive de borgerliga klasserna. När jag talar om det arbete som historiskt åligger andra sociala klasser menar jag dessutom att vi måste organisera medelklasserna för socialistiska mål, och inte för att respektera privategendomen (som att förbjuda fabrisockupationer), inte heller för att respektera kapitalistiska intressen (dölja strejkförbud bakom lagar om skiljedomstol eller nationellt försvar).

Det är dags att krossa myten att det är folkfronten som har räddat oss från fascismen.

Fascismen är en avskyvärd form av kapitalistiskt herravälde. Men folkfronten (den borgerliga demokratin) är en annan form av samma herravälde.

Kapitalismen övergår lätt från sin demokratiska till sin fascistiska form. M Lebrun skulle mycket väl kunna göra i Frankrike vad Hindenburg gjorde i Tyskland.¹² Efter en finansiell (budget-) kris skulle han t ex kunna avlägsna M Blum och uppmåna M Daladier, sedan M

¹² Albert Lebrun (1871-1950) var president i Frankrike under folkfrontstiden. De tyska socialdemokraterna uppmånade folk att rösta på Hindenburg i presidentvalet i mars 1932 för att hålla Hitler borta. I slutändan var det Hindenburg som utsåg Hitler till rikskansler.

Tardieu och därefter De La Rocque eller Doriot.¹³ Risken för fascism försvinner först tillsammans med kapitalismen. Genom att hindra den proletära revolutionen och att hålla tillbaka arbetarna och bönderna, räddar folkfronten det kapitalistiska systemet och bevarar det fascistiska hotet.

Ah, hör jag er säga, ”Men den proletära revolutionen är omöjlig. Vi har inte bondeklassen med oss. Vi har inte medelklasserna med oss.”

Jag har fått nog av dessa checker utställda på framtiden.

Om inte det ryska bolsjevikpartiet hade haft en beslutsam inställning skulle inte bonde- och medelklasserna ha följt det. Det är de franska bonde- och medelklasserna, och inte deras ledare (!), som behöver en förändring och handling. Det handlar inte om att bryta upp den franska folkfronten. Det handlar om att säga till arbetarna, bönderna och medelklassen: ”Denna folkfront försvarar det kapitalistiska systemet. Ni måste genomföra den socialistiska revolutionen.” Från och med idag måste vi förbereda de arbetande massorna ”ideologiskt” och praktiskt för den proletära revolutionen.

Genom att anklaga socialismens verkliga försvarare för att bereda väg för fascismen påminner kamrat Vit oss om mensjevikerna som ville hålla fast vid februarirevolutionen 1917. Återigen, fascismen uppstår oundvikligen ur kapitalismen, men om den proletära revolutionen segrar kommer fascismen att krossas ända ner till sina rötter.

Dagens kapitalism har nått sitt slutliga stadium, dess imperialistiska stadium.

Europa är moget för den socialistiska revolutionen. Oavsett vilka förevändningar, så innebär varje vägran att förbereda proletariatet och de arbetande massorna ideologiskt och praktiskt för detta att man förråder dem och främjar fascismens seger.

För enighet i handling

Varken kamrat Ninh eller kamrat Hong Qui Vit har klart definierat sin ”Indokinesiska folkfront”.

Båda tragglar vidare med teorin. Låt dem övergå till praktik. Vi uppmanar dem att komma till *La Lutte*. Vi kommer att ställa oss helt och hållet till deras förfogande för allt praktiskt arbete. Låt dem berätta för oss vilka vi borde rikta oss till och vad vi borde göra och skriva.

Om de undviker det, kommer vi att säga till dem vilka mått och steg vi har vidtagit för att åstadkomma enhet i handling med de progressiva elementen, vilka förutsättningar vi tvingats rätta oss efter, och vilka hinder vi mött.

Vit har helt rätt när han säger att de borgerliga liberalerna närmar sig oss¹⁴ på grund av att frontens program inte innehåller revolutionära paroller och församlingens organ arbetar inom lagens ramar.

Vad gäller hans slutsatser, tycker jag inte alls att de verkar förnuftiga.

Vit inskränker sig till att förlöjliga slutsatserna i mitt första svar till Ninh. Genom att tala om ”en kriminell ny-marxistisk revisionism vid denna tidpunkt”, bollar han automatiskt tillbaka

¹³ Socialisten Leon Blum (1872-1950) stod i spetsen för första folkfrontsregeringen 1936. Eduard Daladier (1884-1970), som tillhörde Radikalpartiet, var försvarsminister i Blums regering och undertecknade senare Münchenavtalet med Hitler. Som representant för Radikalpartiet var Andre Tardieu (1876-1945) premiärminister i Frankrike vid flera tillfällen. Överste Casimir de La Rocque (1886-1946) ledde Croix de Fer, en av högerorganisationerna som angrep den franska parlamentsbyggnaden i februari 1934. Jacques Doriot (1898-1945) hade varit kommunistisk borgmästare i Saint-Denis, men bröt med stalinismen och bildade senare ett fascistparti.

¹⁴ Det vill säga folkfronten.

bollen utan övertygelse. Å andra sidan är det med djup övertygelse som jag använder termen ”kriminella nykonstitutionalister” på de som vill hålla oss borta från klasskampens väg.

Ta Thu Thâu

Översättning: Per-Olov Eklund

Lästips (förutom de som nämns i not 1 ovan):

[Mordet på Tha Thu Thâu](#) (intervjuer med Ho Chi Minh)

Richard Morrock: [Revolution och intervention i Vietnam](#)

Pierre Rousset: [Den vietnamesiska kommunismens särdrag](#)